

BILAG A2

Noemi Katznelson, Mette Pless og Anne Görlich: ”Mistrivsel i lyset af tempo, præstation og psykologisering”.

Center for Ungdomsforskning. 2022. Uddrag.

Barbara (20 år): Jeg startede kørekort i starten af 3.g. Der var der en dag, hvor min farmor og farfar havde guldbrillup, så vi havde været tidligt oppe om morgenen, så skulle jeg i skole, og dagen efter skulle jeg til teori på køreskolen. Så sad jeg og læste op på det, mens vi havde et modul i historie. Og så kunne jeg bare mærke, at det hele blev bare for meget, fordi jeg skulle også til den der guldbrillupsfest om aftenen, hvor der var kæmpefest og ståhej og så i skole dagen efter. Og så sad jeg ligesom og talte alle de ting, jeg skulle, oppe i hovedet, og det hober sig bare op. Og så havde jeg mit første angstanfald dér. Og så fra den dag, så var det bare sådan, at lige så snart jeg blev meget, meget presset, så fik jeg enten et angstanfald eller var lige ved det.

Christian (17 år): Jeg føler lidt at, at tiden er ved at løbe ud. Jeg ved godt at, at man kan få en uddannelse ... når som helst, men jeg, jeg ved ikke, hvad for en uddannelse jeg skal have og alt, altså, det er svært at, at få et arbejde ... et rigtigt arbejde, som ikke er ... sådan McDonald's eller et eller andet ... uden at man har en, en uddannelse. Så hvis jeg nu, hvis jeg og ti andre går op for at ... og øh, og søger job, så ville de se at, at jeg ikke har en uddannelse, og der er ni andre, der har. Så er det ikke mig, der bliver valgt. Så, så det er sådan, ja. [...] Interviewer: Hvor meget fylder det her med fremtiden i, i dine tanker? Det er lidt ligesom, det er lidt ligesom solen. Den er der hele tiden, og jeg kan ikke kigge direkte på den ... men, men den er der, og nogle gange så bliver jeg nødt til bare at, at acceptere den er der, jeg bliver nødt til at gøre et eller andet ved det.

Molly (18 år): Man skal være venner med de rigtige, og man skal tage ud og lave alle mulige ting hele tiden. Når man er sammen med sine venner, skal man tage på café, og man skal alt muligt. Man skal ikke bare tage hjem og se film. Det der med at have mange venner, det er godt. Og det bliver meget hurtigt sådan 'ej, vi er bedste venner', 'ej, jeg elsker dig'. Det der 'jeg elsker dig' bliver bare kastet til højre og venstre [...] Jeg synes nogle gange, at det bliver klaustrofobisk.

Karla (18 år): Jo ældre, vi ligesom er blevet, sådan langsomt der i 9. klasse, der tror jeg, at vi blev mere bevidste om, hvad det [de sociale medier] egentlig var. Der var nogle af mine veninder, der slettede Instagram og sådan noget, fordi de synes, det var fjollet. Så der tror jeg, at jeg begyndte at tænke rigtig meget over, at det egentlig er noget mærkelig noget, eller sådan, det der med facade. Det var der, kan jeg huske, jeg sådan begyndte at tænke over sådan noget med de sociale medier, og så startede vi i gymnasiet, og så oplevede jeg noget helt andet, som var, at de ikke behøvede at være perfekte.

Note: Center for Ungdomsforskning har gennem en periode på tre år fra foråret 2019 og frem fulgt 37 unge (18 mænd og 19 kvinder) mellem 15 og 25 år, som befinder sig i en 'gråzone' af mistrivsel. Det vil sige unge, som kæmper med stress, angst, nedtrykthed, ensomhed, præstationspres m.m., men som ikke har egentlige psykiatriske diagnoser eller er i psykiatrisk behandling. Der er gennem perioden foretaget flere dybdegående kvalitative interviews med de unge. Disse unge er udvalgt bredt i forhold til deres uddannelsesmæssige position, så de fordeler sig mellem at være i gang med udskoling, ungdomsuddannelse, videregående uddannelse, sabbatår, arbejde, ledighed eller forberedende tilbud. Desuden er de rekrutteret, så det empiriske materiale afspejler en bredde og mangfoldighed i forhold til socioøkonomiske og familiemæssige baggrunde, og endelig er der sikret en bred geografisk spredning ved både at interviewe unge, som bor i de større danske byer, og unge, der bor i mindre provinsbyer og landområder.